

Arrest

nr. 341 147 van 13 februari 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. BARTOS
Rue Sous-le-Château 10
4460 GRÂCE-HOLLOGNE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 30 oktober 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat T. BARTOS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Zuid op 30.10.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: C. (...)

voornaam: M. (...)

geboortedatum: (...)2003

geboorteplaats: B. (...)

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

K.R. (...)- (...) 2005- Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 30.10.2025 werd lastens betrokkene een proces-verbaal opgesteld wegens poging tot moord/doodslag.

Volgens eerdere administratief verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 06.10.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 06.10.2025.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweerde op 12.09.2025 sinds ongeveer 1 jaar in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere identiteiten:

K.R. (...)- (...) 2005- Marokko

C.M. (...) (...) 2003 Marokko

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 30.10.2025 werd lastens betrokkene een proces-verbaal opgesteld wegens poging tot moord/doodslag.

Volgens eerdere administratief verslagen opgesteld door de politiezone van Brussel Zuid op 06.10.2025 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van inbreuken op de wetgeving verdovende middelen.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.10.2025 dat hem betekend werd op 06.10.2025. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 06.10.2025. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding (...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt: *"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."*

Artikel 72, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) in combinatie met de schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

“i. Décision querellée

Le requérant fait grief à l'Office des Étrangers de ne pas avoir examiné le risque de traitements inhumains ou dégradants qu'il pourrait subir en cas de renvoi au Maroc.

Selon l'Office des Étrangers, le requérant ne démontre pas qu'il risquerait d'être soumis à des traitements inhumains ou dégradants en cas de retour au pays.

Or, le requérant est bisexuel et craint pour sa vie en cas de retour au pays.

L'obligation de motivation formelle, à laquelle est tenue l'autorité administrative, n'a pas été respectée, en violation de l'article 62 de la loi du 15 décembre 1980 et 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

ii. Violation de l'article 3 de la CEDH

Tout d'abord, il apparaît que le requérant craint un retour dans son pays d'origine.

La Cour EDH a déjà considéré que l'expulsion/ le transfert par un État membre peut soulever un problème au regard de l'article 3 de la CEDH, et donc engager la responsabilité d'un État contractant au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à des traitements contraires à l'article 3 de la CEDH. Dans ces conditions, l'article 3 de la CEDH implique l'obligation de ne pas expulser/ transférer la personne en question vers ce pays .

Afin d'apprécier s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'étranger encourt un risque réel de traitement prohibé par l'article 3 de la CEDH, les juridictions d'instruction doivent se conformer aux indications données par la Cour EDH. À cet égard, celle-ci a jugé que, pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, il y a lieu d'examiner les conséquences prévisibles de l'éloignement de l'intéressée dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (nous soulignons).

Dans un arrêt n° 226 101 du 13 septembre 20195, le Conseil du Contentieux des Étrangers a estimé : « Partant, et dès lors que le requérant invoquait la situation générale d'insécurité persistant dans ce pays, il appartenait à la partie défenderesse de dissiper tout doute à cet égard.

Le Conseil rappelle en effet que l'article 3 de la CEDH impose à la partie défenderesse, dans le cadre de la mise en œuvre d'un éloignement forcé, l'obligation d'effectuer les recherches les plus précises possibles des informations qui établissent un risque réel de subir des traitements qui sont prohibés par cette disposition (voir notamment Cour EDH 15 novembre 1996 Chahal c. Royaume-Uni, paragraphe 96 ; Cour EDH 11 juillet 2000 Jabari c. Turquie, paragraphe 39 et Cour EDH 12 avril 2005 Shamaev c. Géorgie et Russie, paragraphe 448).

Le Conseil estime, en conséquence, qu'il pouvait être raisonnablement attendu de la partie défenderesse qu'elle surveille attentivement la situation en Afghanistan et se fonde sur une information actualisée. Il s'ensuit qu'en se contentant, dans la décision attaquée, d'écarter le risque allégué de violation de l'article 3 de la CEDH en renvoyant à la clôture négative des procédures de protection internationale introduites précédemment par le requérant, dont la plus récente date de près de quatre ans, la partie défenderesse n'a pas, prima facie, procédé à un examen aussi rigoureux que possible de la cause au regard du risque de violation de l'article 3 précité. (nous soulignons) ».

En l'espèce, il semble que le risque de violation n'ait, non seulement, pas été actualisé, mais qu'il n'ait pas du tout été réalisé par l'autorité administrative.

En effet, le requérant a eu des rapports sexuels tant avec des hommes qu'avec des femmes.

Le Code pénal marocain, en son article 489, réprime l'homosexualité.

Le CGRA confirme que les membres de la communauté LGBT sont discriminés et emprisonnés au Maroc .

En cas de révélation de ces informations, le requérant craint légitimement pour sa vie.

Compte tenu de ce qui précède, le requérant reproche à la partie adverse de ne pas avoir examiné in concreto – ni, d'ailleurs, in abstracto – le risque de traitements inhumains et dégradants qu'il pourrait subir en violation de l'article 3 de la CEDH en cas de retour vers le Maroc.

Le risque de violation de l'article 3 de la CEDH est démontré.”

4.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan dit bevel is genomen. De beslissing motiveert dat de verzoekende partij een bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet omdat zij respectievelijk, (i) in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, waarbij wordt verduidelijkt dat zij niet in het bezit is van een paspoort en niet van een geldig visum op het moment van haar arrestatie, (ii) geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te kunnen schaden, waarbij wordt verduidelijkt dat volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone Brussel-Zuid op 30 oktober 2025 lastens haar een proces-verbaal werd opgesteld wegens poging moord/doodslag, dat volgens eerdere administratieve verslagen opgesteld door dezelfde politiezone op 6 oktober 2025 de verzoekende partij werd aangehouden omwille van inbreuk op de wetgeving verdovende middelen, dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, afgeleid kan worden dat de verzoekende partij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en (iii) het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is, waarbij wordt verduidelijkt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 6 oktober 2025. Er wordt voorts gemotiveerd dat de verzoekende partij niet verklaarde een gezinsleven of minderjarige kinderen te hebben, noch medische problemen, dat een schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet wordt aannemelijk gemaakt en dat de gemachtigde bijgevolg rekening heeft gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast wordt gemotiveerd dat overeenkomstig artikel 74/14, §3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er sprake is van een risico op onderduiken en zij een gevaar is voor de openbare orde. Betreffende het gevaar voor de openbare orde worden de motieven herhaald die eveneens werden gegeven voor het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten. Betreffende het risico op onderduiken wordt erop gewezen (i) dat de verzoekende partij na haar illegale binnenkomst of tijdens haar illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend binnen de door de wet voorziene termijn, dat zij beweert op 12 september 2025 sinds ongeveer één jaar in België te verblijven, dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij haar verblijf op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren, (ii) dat de verzoekende partij in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie heeft gebruikt of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt daar zij gebruik maakt van meerdere identiteiten, (iii) dat zij niet meewerkt of heeft meegewerkt met de overheden, daar zij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn en zij geen bewijs levert dat zij op hotel logeert, (iv) dat zij duidelijk heeft gemaakt zich niet aan de verwijderingsmaatregel te willen houden daar zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 oktober 2025 dat haar werd betekend op die dag, dat deze vorige beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd en het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing en (v) dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort is, waarbij wordt verduidelijkt dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van drie jaar dat haar betekend werd op 6 oktober 2025, dat gezien zij geen vrijwillig gevolg heeft gegeven aan het verblijfsverbod dat haar werd opgelegd, besloten kan worden dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Eveneens bevat de bestreden beslissing een juridische en feitelijke motivering betreffende de terugleiding naar de grens. Hierbij wordt ook gemotiveerd *“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”*

Gelet op voormelde motieven die eveneens een beoordeling inhouden van artikel 3 van het EVRM, kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat een motivering omtrent voormelde bepaling ontbreekt en dat de verwerende partij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Marokko, niet heeft onderzocht.

De verzoekende partij maakt aldus niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het

grondgebied te verlaten is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending de formele motiveringplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, zodat het middel wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM in geval van een terugkeer naar haar herkomstland niet heeft onderzocht. Zoals reeds aangegeven in punt 4.2. kan de verzoekende partij, gelet op de motieven van de bestreden beslissing, niet gevolgd worden.

Voorts betoogt de verzoekende partij dat zij volgens de verwerende partij niet aantoont dat zij onderworpen zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Marokko, doch dat zij biseksueel is en vreest voor haar leven in Marokko. Zij meent dat *in casu* het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen niet geactualiseerd werd, doch helemaal niet onderzocht werd door de verwerende partij, dat zij seksuele contacten heeft gehad met zowel mannen als vrouwen, dat het Marokkaanse strafwetboek, in artikel 489, homoseksualiteit bestraft, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de LGBT-gemeenschap gediscrimineerd wordt en gevangen gezet wordt in Marokko, dat in geval deze informatie (over haar) onthuld zal worden, zij legitiem vreest voor haar leven. Zij werpt de verwerende partij tegen dat zij in strijd met artikel 3 van het EVRM niet *in concreto* – zelfs niet *in abstracto* – het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling die zij zou kunnen ondergaan bij een terugkeer naar Marokko heeft onderzocht.

Waar de verzoekende partij opnieuw stelt dat *in casu* het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen niet geactualiseerd werd, doch helemaal niet onderzocht werd door de verwerende partij en de verwerende partij tegenwerpt dat zij niet *in concreto* – zelfs niet *in abstracto* – het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling die zij zou kunnen ondergaan bij een terugkeer naar Marokko heeft onderzocht, herhaalt de Raad nogmaals dat zij geenszins kan gevolgd worden nu in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd:

“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.”

Gelet op voormelde motieven die een beoordeling inhouden van artikel 3 van het EVRM, kan de verzoekende partij niet dienstig laten uitschijnen dat een onderzoek naar voormelde bepaling ontbreekt en dat de verwerende partij het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Marokko, niet heeft onderzocht.

Gelet op de motieven *“Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.”* en *“Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.”* blijkt dat de verwerende partij wel degelijk het risico in het individuele geval van de verzoekende partij heeft onderzocht. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

Door louter voor het eerst in het verzoekschrift te stellen dat zij biseksueel is en vreest voor haar leven in Marokko, dat zij seksuele contacten heeft gehad met zowel mannen als vrouwen, dat het Marokkaanse strafwetboek, in artikel 489, homoseksualiteit bestraft, dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de LGBT-gemeenschap gediscrimineerd wordt en gevangen gezet wordt in Marokko, dat in geval deze informatie (over haar) onthuld zal worden, zij legitiem vreest voor haar leven, toont zij geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve, kennelijk onredelijk wijze of in strijd met artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing heeft gesteld "*Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.*". Dit motief vindt grondslag in het administratief dossier. Immers blijkt uit het administratief dossier (stuk 38) dat de verzoekende partij werd gehoord op 30 oktober 2025 en dat zij op de vraag of er een reden is waarom zij niet terugkeerde naar haar herkomstland, negatief antwoordde.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de materiële motiveringsplicht geenszins aannemelijk.

4.5. Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*"

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De verzoekende partij verliest uit het oog dat het aan haar toekomt om de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM met concrete gegevens te onderbouwen. De Raad kan slechts vaststellen dat de verzoekende partij thans geen begin van bewijs naar voor brengt teneinde het lopen op een ernstig en reëel risico te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling te staven.

Zij beperkt zich tot de loutere bewering dat zij biseksueel is en dat zij seksuele contacten heeft gehad met zowel mannen als vrouwen. Bovendien beperkt zij zich tot de loutere bewering dat zij om deze reden om haar leven vreest bij een terugkeer naar haar herkomstland.

Het is dan ook geheel ten overvloede dat de Raad er nog op wijst dat de verzoekende partij niet concreet aantoot – door louter te betogen dat het Marokkaanse strafwetboek, in artikel 489, homoseksualiteit bestraft en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt dat de LGBT-gemeenschap gediscrimineerd wordt en gevangen gezet wordt in Marokko – dat eenieder in Marokko omwille van een biseksuele geaardheid en/of omwille van het onthullen van informatie hierover een ernstig en reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij persoonlijk, in het licht van voormelde redenen of omwille van andere omstandigheden, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De verzoekende partij beperkt zich tot voorts een voornamelijk theoretisch betoog.

De verzoekende partij maakt dan ook geenszins aannemelijk dat er redenen waren die zich verzetten tegen het nemen van de bestreden beslissing die de verwerende partij ten onrechte niet heeft onderzocht of waaromtrent zij ten onrechte niet heeft gemotiveerd.

De verzoekende partij verduidelijkt ook geenszins, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier, dat zij voor het nemen van de bestreden beslissing aan de verwerende partij wel concrete elementen en een begin van bewijs had overgemaakt die kunnen wijzen op een schending van artikel 3 van het EVRM, waarmee de verwerende partij nagelaten heeft rekening te houden en/of waardoor de verwerende partij gehouden was tot een meer uitgebreide motivering.

Er blijkt dan ook geen schending van artikel 3 van het EVRM.

4.6. Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien februari tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER